

Kulkurin morsian

Puolalainen taiteilija **ANNA KOZAR-POIKONEN**, 30, löysi eräänä aamuna keittiöstään tuntemattoman miehen. Se päivä muutti hänen elämänsä.

Aitini on säilyttänyt lähes kaikki varhaisimmat piirustukseni. Niissä on nähtävissä kiinnostukseni yksityiskohtiin: ihmishahmoilla jokainen sormi, vyön solki ja kengännauha on paikallaan ja värit pysyvät viivojen sisällä.

Suvussa on aina arvostettu kuvataiteita ja historiaa. Isäni on meriupseeri, joka päätyi historianopettajaksi yliopistolle, äiti opiskeli arkkitehtuuria teknisessä opistossa ja on taitava piirtämään. Minua ja veljeäni kuljettiin museoissa ja taidenäyttelyissä pienestä pitäen.

Teini-ikäisenä innostuin ritariturnaajaisista. Lähes joka viikonloppu linoissa ympäri Puolaa järjestettiin tapahtumia, joissa pukeuduttiin, syötiin ja musisoitiin tietyn aikakauden teeman mukaisesti. Kaapeissani on noilta ajoilta yhä muistona kymmenkunta opelemaani upeata pukuja.

Ajatukseni oli lähteä lukemaan puolalaista kirjallisuutta, mutta päädyin opiskelemaan taidetta. Valmistuin Lublinin Marie Curien yliopistosta kuvataiteen maisteriksi ja taideopettajaksi. Myöhemmin valinta osoittautui onnekaaksi: tätä työtä voin tehdä missäpäin maailmaa tahansa.

Saman sateenvarjon alle

Löysin tulevan mieheni seitsemän vuotta sitten eräänä aamuna kotimme keittiöstä. Hänen ensimmäiset sanansa kuuluivat: – Anteeksi, missä on vessa?

Hannu-Pekka oli liftereissullaan Euroopassa tutustunut veljeeni, joka kutsui hänet meille muutamaksi päiväksi. Veli oliertonut, että kotikaupungissamme on hyvää olutta ja kauniita naisia. En tiedä, kumpi miestä mahtoi houkuttaa enemmän.

HP:lla oli pitkä tukka ja ruskeat farkut, ja ajattelin heti, että vau. Kun illalla lähdimme porukalla juhlimaan, kuljimme tämän tuntemattoman muukalaisen kanssa romanttisesti saman sateenvarjon alla. Lopullisesti hän hurmasi minut soittamalla kitaraa ja laulamalla *Levottoman Tuhkimon* – siis suomeksi.

Anna 22-vuotiaana.

PARASTA ELÄMÄSSÄ

RUTIINEISSA

Olen levoton sielu ja kartan rutiineja. Teen spontaaneja ratkaisuja ja otan riskejä mieluummin kuin pysyn paikolliani.

OMAA AIKAA

Työpäivän jälkeen sallin itseni olla tekemättä mitään, mutta usein silloinkin syntyy uusia ideoita.

PIRISTYSTÄ

Unelmointi ja kodin sisustaminen.

LÄHELLÄ

Jatkuva inspiroituminen!

MINUSSA

Sisällani kasvava olento, joka syntyy ensi vuoden alussa.

MITÄ VOISI TAPAHTUA

Joka päivä tapahtuu ihania yllätyksiä.

Kun HP palasi takaisin kotimaahansa, alkoi kuumeinen soittelu ja tekstailu. Tuntuu, että moni asia erotti meidät: kieli, kulttuuri ja yli tuhat kilometriä. Emme antanee esteiden lannistaa. Jo samana syksynä matkustin ystävieni kanssa Suomeen. Seuraavan kerran tulin jouluna ja ihmettelin, mihin kaikki ihmiset olivat kadonneet. Täällä joulua vietetään tiiviisti neljän seinän sisällä, Puolassa ollaan sosiaalisempia.

HP:n perhe otti minut lämpimästi vastaan. Aloin viipyä täällä yhä pitempiä aikoja. Halusimme testata yhteensopivuuttamme ja sitä, viihtyisinkö Suomessa ennen kuin tekisimme mitään ratkaisevaa.

Pikkuhiljaa toin mukani yhä painavampia tavaroita, sellaisia, joita ei riidan tullen noin-vain-kus-kattaisi takaisin Puolaa. Lopullinen muuttokoumu saapui 2004, kun menimme naimisiin. Kotimme on sisustettu vanhoilla, jyrkeillä huonekaluilla ja suvussa kulkenneilla tavaroilla. Vanhemmilta sainme haalahajaksi puisen arkun täynnä pöytähopeita, posliinastiasto on isoäidiltä ja vanha jalkalampsu isovanhemmilta. Ne ovat arteeitani. Halusin tuoda palan Puolaa uuteen kotimaahani.

Kotikielemme on englanti. Suomen kieli tuottaa vaikeuksia, sillä minulla on tarve saada sanotuksi paljon asioita lyhyessä ajassa. Vuoden alussa syntyyvalle vauvalle puhumme molemmat omaa äidinkieltämme. Lapselle on mahtava rikkaus saada yhdistää kahden kulttuurin parhaat puolet.

Toisiaan täydentävät

HP:n kanssa täydennämme toisiamme kun palapelin palaset. Jos minulla jotakin asiaa tehessä menee hermo, HP sanoo: – Pupu, anna kun minä autan. Ja toisinpäin. Luomme koko ajan yhdessä jotain uutta. HP:n bändiltä ilmestyy juuri levy, johon minä piirsinkin kannen. HP puolestaan on suunnitellut yritysereni nettisivut.

Perustin *Anna Enne* -nettigallerian ja -myymälän kaksi vuotta sitten. Maalatukseni lisäksi myynnissä on pieniä kodin koriste-esineitä ja koruja. Niissä näkyy rakkauteen historiaan ja yksityiskohtiin. Korvakoruihin olen jäljentänyt esimerkiksi da Vincin ja Gallen-Kallelan merkkiteoksia. Jokaisella esineellä on tarina, jonka kerron asiakkaille. Näin pääsen toteuttamaan myös opettajapuolteni.

Ritaritapaamisiin aikoinaan opelemani pukuja käytän nykyään Wanhän ajan markkinoilla, joissa kauppaan tuotteitani. Siellä saan yhä leikkii keskiaikaista prinsessa. **a**

”Toin mukanani yhä painavampia tavaroita, joita ei riidan tullen noin vain kuskattaisi takaisin Puolaan.”

TUNNETKO NAISEN. jonka elämäntarinan haluaisit lukea näiltä sivuilta? Lähetä vinkki meille sähköpostilla anlukija@kuvalehdet.fi tai kirjeitse Anna, Maistraatinportti 1, 00015 Kuvalehdet (kuoreen merkintä ”Matka naiseksi”).